

ЗА ДРЪНКИ

Приспа Меца децата
край три ели въ гората.
— Догде спите, меденки,
азъ ще ида за дрѣнки.—
Така Меца имъ дума,
и потегли изъ друма,
слѣзе долу въ дрѣнака
и се слиса горката:
пусти дрѣнки узрѣли,
по земята слетѣли.
Лапа, лапа горката,
па напълни торбата.
Както дрѣнки е брала,
лека дрѣмка хванала.
Па окачи торбата
и полегна въ тревата,
хемъ подъ сѣнка дебела,

хемъ въ тревата зелена.
Както сложи главата,
тѣй захърка горката.
Бързо време летѣше,
а тя сладко си спѣше,
гнили дрѣнки сънува,
и въ сѣня си хортува.
Кога хладенъ вечерникъ
изъ гората засвири,
бутна Меца съ тревата
и разлюля торбата.
Сѣнна Меца се чуди,
защо вѣтъръ я буди.
Кога стана горката
и нарами торбата,
чу, че плачатъ децата
сами горе въ гората...

Цано Лазаровъ

ВЕСЕЛО ПЪРВАЧЕ

Не съмъ вече палавина,
не се сърдя, нито плача,
че нали презъ тазъ година
азъ съмъ весело първаче!

Вижте, въ мойта чанта има
моливче, бои, тетрадки...
Ученикъ съмъ тазъ година
чувате ли, мамо, татко!

И да знайте: тамъ съ другари,
весело е много, много...
Ей звънчето пакъ удари —
заминавамъ, хайде сбогомъ!..

В. Н. Марчевски